

наницы, които сж въ таквози бѣдствіе.“ Тосъ часъ ны пріеѡхъ въ корабя.

Щомъ тѣ стѡпихъ на него и останѡхъ вѡѡпени като неможяхъ вече да дышѡтъ; защото бѡхъ плавали много и усилено за да устоѡтъ на волнитѣ. Малко по малко тѣ си свѡзехъ силитѣ: дадохъ имъ други дрѣхы, защото тѣхнитѣ бѡхъ натегнѡлы отъ водата която гы бѡше намокрила, и течеше отъ сѡкѡдѣ. Когато додохъ въ състояніе да говорѡтъ, сичкитѣ Финикійцы натрупили около имъ, желаяхъ да научѡтъ тѣхнитѣ приключенія. Управителтъ на корабя имъ рече. „Какъ вѡй можихте да стѡпите въ този островъ отъ който излѡзохте? той е, казватъ, владѣніе на една жестока богыня, която не търпи никогы да стѡпи тамъ нѡкой. Той е даже обиколень отъ страшны канары о които морето стремително са удря, и до него не може да са доближи никоы безъ коработрошеніе.“ „Да, отговори Менторъ, нѡй бѡхмы исхвърлены на този островъ чрезъ едно коработрошеніе. Нѡй сме Гърцы; нашето отечество е островъ Итака, близо до Епиръ, дѣто вѡй отивате. Когато даже вѡй не быхте искали да си починете на Итака, която е на пѡтя ви, за насъ е доволно да ны заведете въ Епиръ: тамъ нѡй ще намѡримъ пріятели които ще са постараѡтъ да преминемъ разстояніето което ни остава, и вамъ ще сме сѡкогы обязаны за радостѡта да видимъ пакъ туй което ни е най мило на свѣта.“

Менторъ бѡ прочее който говоряше; а Телѣмахъ, като мѡлчеше, оставяше го да говори: защото погрѣшкитѣ които бѡ сторилъ на острова Калипсина увеличихъ много благоразуміето му. Той са недовѣряваше на себеси; осѣщаше че има нужда да слѣдува сѡкога мѡдритѣ свѣтты на Ментора; и, като не можаше да му говори за да поиска мнѣніето му, той търсяше объясненіе въ очитѣ му и са стараше да налучи мыслитѣ му.

Финикійянинтъ управителъ, като впи очи на Телѣмаха, стори му са че помни да го е виждалъ; но то бѡше едно воспоминаніе тъмно което не можаше да си разъясни. „Позволете, рече му той, да вы попытамъ дали си припомняте да ма сте виждали и другѡй пѡтъ, какъто ми са струва че си припомнямъ да вы съмъ